

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XXII. De tepore Religiosorum aliquorum, orto ex defectu vitæ communis; & de necessario fervore, & patientia Prælatorum, reformare volentium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT XXII.

*De tepore Religiosorum aliquorum orto ex defectu
vita communis; & de necessario fervore, &
patientia Pralatorum, reformare
volentium.*

Q. I. Unde tantus tepor oriatur in quibusdam
Religiosis, quòd non solum assimilentur sa-
cularibus, sed multi saeculares sint meliores, per-
fectiores, devotiores, sanctiores ipsis.

R. 1. Hunc teporem vel ortum, vel incremen-
tum sumere subinde ex defectu vitæ communis;
(dum Religiosus interim non habet aliunde pro-
visionem) utpote quo defectu perurgente, & ne-
cessitante, coguntur sordidè pro privata sua ne-
cessitate mendicare, & fieri iterum quasi saecula-
res, habitum internum viri religiosi eredientes.
Piscis extra aquam si voluerit cum quadrupedi-
bus pasci in pratis, emoriatur ocyus, aiebat S.
Abbas Antonius.

R. 2. Monstruosum hunc dissolutionis tepo-
rem scitè ac verissimè, deplorans describit S. Ber-
nardus *Apol. g. ad Guiliel. Abbatem*, dum inquit:
Heu me miserum qualemcumque Monachum!
cur adhuc vivo videre ad id devenisse Ordinem
nostrum.-- Cujus Apostoli institutores, cuius hi,
quos Paulus tam saepe Sanctos appellat, inchoatores
exstiterunt! Et quidem inter illos, cum nihil, quod
suum esset, quisque retinisset, dividebatur, ut
scriptum est, singulis prout cuique opuserat; non
igi-

igitur, quod quisque pueriliter gestire poterat. Sanè, ubi tantum quod opus erat, accipiebatur, ibi nihil procul dubio ociosum admittebatur: quanto magis nihil curiosum, nihil superbum? &c. Non illic, arbitror, valde curatum fuisse de pretio, de colore, de vultu vestimentorum, ubi tam indefessum inerat studium in concordia morum, animorum coherentia, profectumque virtutum. Multitudinis, inquit, credentium erat cor unum & anima una. (Act. 4.) Ubi nunc illud unanimatis exercitium? fusi sumus exterius? & de Regno Dei, quod intra nos est, parum curantes, reliis veris ac perennibus bonis, foris quarimus vanam consolationem de vanitatibus, & insaniis falsis: & jam Religionis antiquæ non solum virtutem amisimus, sed nec speciem retinemus. h. i.

R. 3. Hic justus S. Bernardi planctus sit ad consolationem aliorum vel Correctorum, vel Reformatorem in Religionibus deficientibus, aut defectuosus. Quos sic consolatur, & erudit Doctor Seraphicus I. de sex alis Seraphim, ala 3. dicens: Superiori, animarum Rectori patientia est necessaria pro tardo profectu illorum, in quibus continuè fatigatur; videt enim paucos eorum proficere. Videt post, quia per multos conatus suos ea, quæ multo labore in modico jam emendari ceperant, ex facili iterum dilabuntur: & per plures difficultates & obstacula profectum spiritalem impediencia quasi in desperationem tendere fructum laboris sui: sicut, qui multum se inavit, & pauca conspicit oriri. Videt etiam quandoque, quæ personaliter jubet & ordinat, negligentem im-

plera

pleri & seruari: & sepe sub specie boni latenter malum subintrare, &c. v. gr. ut multi salventur, plures quam opportunè tenere possumus, recipimus. Sed ipsa tandem multiplicatio erit paupertatis nostrae obscuratio; dum plures velint gaudere pluribus, non carere. Inde frequentior discursus pro acquirendo necessaria: exquirentur via insolita in petendo: incautiùs agitur contra Regulam recipiendo: quies devotionis extinguitur: mores religiosi in dissuetudinem vertuntur. Consciscunt Fratres libenter evagari, & diversa carnis commoda foris venari: familiaritates in Regula prohibitas contrahere: munera à confitentibus querere: adificationes animarum pro quaestu vendere: divitibus adulari: areas dilatare: sumptuosa palatia exaltare: scandala non curare. Et Dei honor, qui ex nostra conversatione, & aliorum adificatione provenire debnerat, agendo his contraria, conculcatur.

Pergit Doctor Seraphicus. Patientia quoque est animarum Reçtori necessaria pro ingratitude illorum, pro quibus tanta sollicitudine laborat, scilicet quòd vix unquam eis satisfacit, quin semper conquerantur, quòd aliter posset eis & melius facere, si vellet. Quòd sepe perplexus est, an debeat eorum importunitati cedere, & acquiescere in omnibus, qua cupiunt, vel rigidè tenere, quòd credit esse magis expediens. Item, quòd invertunt ei plurima, qua facit, & interpretantur ad deterius, & super his murmurant, accusant, & detrahunt ei: & sumunt inde materiam scandali, unde putabat se Deo & ipsis obsequium præstitisse; ita quòd

vix in aliquo possit inveniri medium in hoc quod ordinat, aut quod facit, quin semper aliquibus displiceat, & turbentur. Item, quòd etiam in faciem quidam resistunt ei, vel literis arguunt eum, & despiciunt, & concitant alios, ut se ei opponant: vel astutè impediunt, ne possit perficere, qua deberet, &c.

Non autem mirum, si omnes conatus Rectoris non proficiunt in omnibus; cum nec Dei operatio in omnibus proficiat ad salutem ipsorum: Multi enim sunt vocati, & pauci electi. Omnia enim, quæ seminantur, non convalescunt. Et, qui thesauros effodiunt, libenter multam terram eruderant, ut modicum auri vel argenti reperiant. Tantus autem profectus est boni Rectoris, quantum foret detrimentum, si non esset: sicut lux tantum est bonum, quantum absentia eius est malum.

Animare etiam debet Rectorem ad laboris tolerantiam, quòd non minus meretur in illis, qui deficiunt, vel modicum proficiunt, quàm in his, qui maxime proficiunt. Non enim dicit Apostolus 2. Cor. 3. Unusquisque propriam mercedem accipiet secundum suum profectum, sed secundum suum laborem: Dei enim est, incrementum dare. Plus enim laborat Doctor in indocili, quàm in docili Discipulo: Et ideo apud justum aestimatorem laboris plus meretur. In terra sterili & saxosa agricola plus laborat; & si fructus paucior, sed pretium majus: & quæ difficilius elaborantur, saepe carius venduntur. h. i.

R. 4. S. P. Franciscus quamvis Seraphici fervoris esset, attamen scandala omnia suorum in
initio

initio Religionis prævenire non potuit. De quo S. Bonav. c. 8. vitæ, §. II. sic scribit : *Tanta frequenter afficiebatur mœstitia super scandalo pu-
fillorum, ut deficere se putaret, nisi fuisset divina
clementia consolatione suffultus. Cùm autem se-
mel maliturbatus exemplis anxio spiritu miseri-
cordem Patrem precaretur pro filiis, responsum
hujusmodi reportavit à Domino : Cur tu pauper
homuncio conturbaris? an ego te super Religionem
meam sic Pastorem institui, ut me principalens
nescias esse patronum? hominem simplicem ad hoc
te constitui, ut, quæ in te fecero, non humane indu-
stria, sed superna gratia adscribantur. Ego vo-
cavi, servabo, & pascam: & aliis excidentibus,
alios subrogabo; ita ut sinati non fuerint, faciam
illos nasci. h. i.*

CAPUT XXIII.

De ulteriore felicitate communitatis religiosa.

DE hac jam plurima dicta sunt supra c. 7. plura
hic dicentur. Proinde

Q. I. In quibus consistat felicitas statûs Reli-
giosorum in communitate exacta viventium.

R. Quòd (præter supra recensita) in sequen-
tibus. I. Quòd imitetur quodammodo statum
Beatorum in cælis : de qua Ven. Beda cit. à S.
Bonav. in Pharetra l. 4. ubi inquit: *Qui ita vi-
vunt, ut sint omnia communia in Domino, cæno-
bita vocantur. Quæ vita tantò felicior est, quantò
statum seculi futuri imitatur, ubi omnia commu-
nias*